

Rapport

Datum: 16 september 2005
Rapportnummer: 2005/271

Klacht

Verzoekers klagen over de wijze waarop het regionale politiekorps Haaglanden zich heeft opgesteld in het conflict dat verzoekers sinds januari 2001 hebben met hun buurman over enerzijds openbare parkeerplaatsen in de nabijheid van hun woning, die de buurman zich als de zijne toeëigent, en over anderzijds de vraag of de buurman zijn camper al dan niet op het trottoir mag parkeren.

Verzoekers maken er met name bezwaar tegen dat de politie Zoetermeer onvoldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van aangiftes en meldingen van verzoekers van schade aan hun auto's die op de openbare parkeerplaatsen waren geparkeerd.

Voorts zijn zij van mening dat de politie Zoetermeer onvoldoende optreedt naar aanleiding van hun meldingen dat de buurman zijn camper op het trottoir parkeert. In dit verband zijn zij voorts van mening dat de politie met twee maten meet; toen verzoekers op 2 februari 2003 en 27 maart 2004 hun auto eveneens op het trottoir parkeerden, werden zij bekeurd door de politie, terwijl de (camper van de) buurman ongemoeid werd gelaten.

Verzoekers achten tevens de houding van de politie Zoetermeer in deze kwestie niet correct. Verzoekers tekenen in dit verband aan, dat de politie verschillende keren toezeggingen om contact met verzoekers over de problematiek op te nemen, niet is nagekomen. Daarnaast heeft de politie in maart 2004 de gemaakte afspraken omtrent het parkeren van de camper doorkruist, zonder daarover verzoekers te informeren.

Tot slot klagen verzoekers erover dat de politie Haaglanden een aantal brieven die zij in de periode 22 juni 2002 - 1 april 2004 over deze zaak hebben geschreven, niet of onvoldoende, heeft beantwoord.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers wonen in Zoetermeer. Zij hebben in de periode januari 2001 - juni 2004 onenigheid gehad met een buurman, de heer X. Deze onenigheid had enerzijds betrekking op openbare parkeerplaatsen in de nabijheid van hun woning, die de buurman zich volgens verzoekers ten onrechte als de zijne toeëigende. Anderzijds bestond er onenigheid met de buurman over de vraag of de buurman zijn camper al dan niet op het trottoir mocht parkeren.

2. In de periode januari 2001 - april 2004 hebben verzoekers verschillende malen - zowel schriftelijk als mondeling - contact gezocht met medewerkers van het regionale politiekorps Haaglanden, teneinde melding te doen van de problemen die zij ondervonden van hun buurman.

3. In juni 2004 is de desbetreffende buurman verhuisd.

4. Verzoekers klagen over de wijze waarop het regionale politiekorps Haaglanden zich heeft opgesteld in het conflict tussen verzoekers en hun buurman.

5.1. In bedoelde situaties moet het optreden van de politie telkens worden gezien in het licht van het redelijkheidsbeginsel. Dit houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

5.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat het accent van politieoptreden bij situaties als de onderhavige zo veel mogelijk dient te liggen op het voorkomen van verdere overlast, bijvoorbeeld door middel van bemiddeling. Indien na en ondanks herhaalde bemiddelingspogingen sprake blijft van overlast én er tevens sprake is van een redelijk vermoeden van het plegen van strafbare feiten, behoort het ook tot de taak van de politie om repressief op te treden.

1. Ten aanzien van de meldingen over de schade

1. Verzoekers maken er in de eerste plaats bezwaar tegen dat de politie Zoetermeer onvoldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van aangiftes en meldingen van verzoekers van schade aan hun auto's die op de openbare parkeerplaatsen waren geparkeerd. Aan de auto's werden regelmatig kleine vernielingen aangebracht, zoals kleine deukjes en krassen. Ook lag wel eens een flessenbodem voor één van de autowielen. Verzoekers hebben het vermoeden dat buurman X verantwoordelijk was voor de beschadigingen.

2. De korpsbeheerder acht dit klachtonderdeel niet gegrond, omdat de politie wel is opgetreden en aandacht heeft besteed aan de problematiek. Zo had de wijkagent naar aanleiding van de klachten van verzoekers over de (openbare) parkeerplaatsen een onderzoek ingesteld bij het Kadaster en de gemeente, en vervolgens de betreffende buurman aangesproken. Ook had hij verzoekers - die een aantal suggesties hadden gedaan omtrent plaatsing van verkeersborden en een paaltje - aangeraden contact te leggen met de gemeente Zoetermeer.

3. Uit het onderzoek is gebleken dat verzoekers zich een aantal malen tot de politie hebben gewend om aandacht te vragen voor de problematiek omtrent de (openbare) parkeerplaatsen. Verzoekers hebben ook een paar keer aangifte gedaan van vernieling tegen anonieme daders. Deze zijn beoordeeld door de politie, en konden niet verder in behandeling worden genomen bij gebrek aan opsporingsgronden.

Op 7 april 2002 hebben verzoekers een gesprek gehad met de wijkagent over de problematiek. Deze heeft vervolgens actie ondernomen, maar heeft - voor zover de Nationale ombudsman heeft kunnen vaststellen - verzuimd om een en ander terug te koppelen naar verzoekers.

Gelet op de aard van de meldingen kon de politie er in redelijkheid voor kiezen om zich terughoudend en bemiddelend op te stellen. Overigens tekent de Nationale ombudsman hierbij wel aan dat het beter was geweest wanneer de wijkagent één en ander zou hebben teruggekoppeld aan verzoekers, zodat zij ook zouden zijn geïnformeerd over de ondernomen activiteiten.

Dat verzoekers ondanks bemiddelend optreden door de politie en verwijzing naar andere instanties toch regelmatig overlast bleven ondervinden van hun buurman, kan de politie niet worden aangerekend. Al met al is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van oordeel dat de politie op dit punt geen verwijt treft.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

2. Ten aanzien van de meldingen over de camper

1. Verzoekers zijn verder van mening dat de politie Zoetermeer onvoldoende optreedt naar aanleiding van hun meldingen dat de buurman zijn camper op het trottoir parkeert. In dit verband zijn zij voorts van mening dat de politie met twee maten meet; toen verzoekers op 2 februari 2003 en 27 maart 2004 hun auto eveneens op het trottoir parkeerden, werden zij bekeurd door de politie, terwijl de (camper van de) buurman ongemoeid werd gelaten.

2. De korpsbeheerder acht ook dit klachtonderdeel ongegrond.

3.1. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is naar voren gekomen dat verzoekers zich een aantal malen tot de politie Zoetermeer hebben gewend wanneer de buurman zijn camper op het trottoir parkeerde. De politie is ook naar aanleiding van deze meldingen een aantal malen per plaatse geweest. Naar door verzoekers niet is weersproken, concludeerde de politie in deze gevallen, dat de buurman zijn camper op het trottoir had geparkeerd, met het doel werkzaamheden aan de camper te verrichten (zoals schoonmaken of laden en lossen). Hij had zijn camper daarbij op zo'n wijze geparkeerd dat op het trottoir voldoende ruimte overbleef om te passeren. Onder deze voorwaarden kon de politie in redelijkheid beslissen om niet verbaliserend op te treden, maar te trachten de zaak door bemiddeling af te doen.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

3.2. Wat betreft de bekeuringen die (aanvankelijk) aan verzoekers werden opgelegd, merkt de Nationale ombudsman op, dat uit het onderzoek is gebleken dat verzoekers hun auto op een zodanige wijze parkeerden, dat hierdoor hinder of gevaar voor de overige weggebruikers ontstond. Bovendien deden zij dit niet teneinde werkzaamheden te verrichten, maar om aandacht te vragen voor hun situatie, of om te voorkomen dat de buurman zijn camper kon weghalen.

In dit geval was er geen sprake van 'met twee maten meten', omdat de situatie niet vergelijkbaar was.

Er is dan ook geen sprake geweest van schending van het gelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat bestuursorganen gelijke gevallen gelijk behandelen en ongelijke gevallen ongelijk behandelen al naar gelang zij van elkaar verschillen.

De politie kon op zichzelf onder deze omstandigheden verbaliserend optreden, maar het siert de politie dat zij ervoor heeft gekozen om de zaak in een ruimer verband te zien, en de bekeuringen te seponeren.

Ook in zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

3. Ten aanzien van de houding van de politie

1. Verzoekers achten tevens de houding van de politie Zoetermeer in deze kwestie niet correct. Verzoekers tekenen in dit verband aan, dat de politie verschillende keren toezeggingen om contact met verzoekers over de problematiek op te nemen, niet is nagekomen. Daarnaast heeft de politie in maart 2004 de gemaakte afspraken omtrent het parkeren van de camper doorkruist, zonder daarover verzoekers te informeren.

2. De korpsbeheerder acht de klacht op dit onderdeel niet gegrond.

3. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoekers met name menen dat de politie op het gebied van de communicatie tekort is geschoten, waardoor zij het gevoel hebben gekregen dat zij - of hun problemen - niet serieus zijn genomen.

4.1. Onder verwijzing naar wat hiervoor onder 1. en 2. is overwogen, is de Nationale ombudsman van mening dat de politie Zoetermeer zich - in het licht van het redelijkheidsbeginsel - in algemene zin behoorlijk heeft opgesteld ten aanzien van verzoekers, en dat zij in beginsel voldoende adequaat is opgetreden naar aanleiding van meldingen van verzoekers over overlast door de buurman.

In algemene zin kan dan ook niet worden gesteld dat de houding van de politie jegens verzoekers niet correct is geweest.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

4.2. Eén en ander neemt echter niet weg, dat ook de Nationale ombudsman heeft moeten vaststellen dat de politie in ieder geval de toezegging van het weekend van 1 februari 2003 (ook vastgelegd in een mutatie, zie Bevindingen onder C.1.2.) om contact op te nemen, niet is nagekomen. Dit is op zichzelf niet juist, omdat daarmee is gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid, dat onder meer inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die

bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit beginsel impliceert dat een bestuursorgaan gedane toezeggingen gestand moet doen.

In dit opzicht is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

4.3. De Nationale ombudsman heeft niet kunnen vaststellen dat de politie de in maart 2004 gemaakte afspraken heeft doorkruist, zonder daarover verzoekers te informeren.

In het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoekers naar aanleiding van de bekeuring van 27 maart 2004 op 1 april 2004 een schriftelijke klacht hebben ingediend bij de politie. Op 24 april 2004 heeft een wijkagent een gesprek gevoerd met beide partijen, waarin duidelijke afspraken werden gemaakt. De wijkagent benadrukte in dat gesprek nogmaals, dat er door de wijkagent of de politie nooit toestemming is gegeven aan de eigenaar van de camper om zijn camper op het trottoir te parkeren.

Integendeel, de wijkagent adviseerde de eigenaar van de camper deze elders te parkeren en aan verzoekers werd meegedeeld, dat zij bij problemen hierover te allen tijde contact konden opnemen met de politie of de wijkagent.

In zoverre mist dit onderdeel van de klacht feitelijke grondslag.

4. Ten aanzien van de beantwoording van de brieven

1. Tot slot klagen verzoekers erover dat de politie Haaglanden een aantal brieven die zij in de periode 22 juni 2002 - 1 april 2004 over deze zaak hebben geschreven, niet, of onvoldoende, heeft beantwoord.

Verzoekers gaven in hun verzoekschrift een overzicht van de brieven die zij aan de politie hadden geschreven, en voegden afschriften van deze brieven bij. Eén van de brieven waarin zij expliciet om een reactie verzochten was die van 20 april 2003 aan de Commissaris van politie, en deze was aangetekend verzonden.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verwees in zijn reactie op de klacht onder meer naar de antwoordbrieven aan verzoekers van de heer Ve. van 17 september 2003 (zie hiervoor Bevindingen onder B.5.3.) en van de burgemeester van Zoetermeer van 30 oktober 2003 (zie hiervoor Bevindingen onder B.5.6.).

In deze afhandelingsbrieven wordt de klacht van verzoekers op dit punt niet gegrond verklaard, en wordt een viertal brieven genoemd dat is ontvangen bij de politie, en waarop wel een reactie was gegeven. De door verzoeker genoemde brieven, waarop zij zeiden geen reactie te hebben ontvangen, waren bij de politie niet bekend.

3. De Nationale ombudsman acht het in dit geval aannemelijk dat verzoekers de door hen genoemde brieven wel hebben verzonden naar de politie, en dat zij hierop geen antwoord

hebben ontvangen. In dit verband is van belang dat verzoekers een gedetailleerde weergave hebben gegeven van de data waarop zij de brieven hebben gestuurd, dat zij afschriften hebben overgelegd van deze brieven en dat één brief, waarop zij evenmin een reactie hebben ontvangen, zelfs aangetekend was verzonden.

4. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert.

Dit vereiste impliceert dat een bestuursorgaan die organisatorische maatregelen dient te treffen die nodig zijn om te voorkomen dat ingekomen brieven zoekraken en daardoor niet worden beantwoord.

5. In de zaak die nu voorligt, was een aantal brieven van verzoekers niet beantwoord omdat deze niet bekend waren bij de politie. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden is gegrond ten aanzien van:

het niet nakomen van de toezeggingen om contact met verzoekers op te nemen wegens strijd met het vereiste van rechtszekerheid;

het niet beantwoorden van enkele van verzoekers' brieven, wegens strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen;

niet gegrond ten aanzien van:

het ondernemen van actie omtrent de openbare parkeerplaatsen;

het ondernemen van actie ten aanzien van de camper;

de houding van de politie.

Onderzoek

Op 20 april 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. en mevrouw H. te Zoetermeer, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Nadat nadere informatie was ingewonnen, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), op 3 september 2004 een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd drie betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Eén van hen maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werden verzoekers in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaren Bo. en T. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekers wonen in Zoetermeer. Zij hebben in de periode januari 2001 - juni 2004 onenigheid gehad met een buurman, de heer X. Deze onenigheid had enerzijds betrekking op openbare parkeerplaatsen in de nabijheid van hun woning, die de buurman zich volgens verzoekers ten onrechte als de zijne toeëigende. Anderzijds bestond er onenigheid met de buurman over de vraag of de buurman zijn camper al dan niet op het trottoir mocht parkeren.
2. In de periode januari 2001 - april 2004 hebben verzoekers verschillende malen - zowel schriftelijk als mondeling - contact gezocht met medewerkers van het regionale politiekorps Haaglanden, teneinde melding te doen van de problemen die zij ondervonden van hun buurman.
3. In juni 2004 is de betreffende buurman verhuisd.

B. Standpunt verzoekerS

1. Verzoekers achten de wijze waarop het regionale politiekorps Haaglanden zich heeft opgesteld in het conflict tussen verzoekers en buurman X niet juist.
- 2.1. Verzoekers maken er in de eerste plaats bezwaar tegen dat de politie Zoetermeer onvoldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van aangiftes en meldingen van verzoekers van schade aan hun auto's die op de openbare parkeerplaatsen waren

geparkeerd.

2.2. Onder de woning van verzoekers bevinden zich parkeerplaatsen. Een deel hiervan is privé, een deel betreft openbare parkeerplaatsen. Eén van hun buren, de heer X, eigende zich deze openbare parkeerplaatsen toe, alsof deze eveneens alleen voor privégebruik zijn.

Verzoekers parkeren geregeld één van hun auto's op deze openbare parkeerplaatsen. Aan deze auto werden regelmatig kleine vernielingen aangebracht, zoals kleine deukjes en krassen. Ook ligt wel eens een flessenbodem voor één van de autowielen. Verzoekers hadden het vermoeden dat buurman X verantwoordelijk was voor de beschadigingen.

2.3. Verzoekers hebben een aantal keren bij de politie Zoetermeer melding gedaan van deze vernielingen aan hun auto's. Zij kregen het advies om hierover een gesprek aan te gaan met de wijkagent, de heer T. Dit gesprek vond plaats op 7 april 2002. De heer T. zegde in dit gesprek toe te gaan praten met de desbetreffende buurman. Hierna hebben verzoekers niets meer gehoord van de politie. De situatie rond de parkeerplaatsen veranderde niet.

2.4. Op 22 juni 2002 zonden verzoekers een brief over deze problematiek naar de 'Commissaris van politie' te Zoetermeer. Een afschrift van deze brief zonden zij op 26 juni 2002 aan de wijkagent, de heer T. Verzoekers ontvingen geen reactie op deze brief.

2.5. Omdat zij geen reactie ontvingen op hun brieven, en de situatie met de buurman niet veranderde, zonden zij op 18 december 2002 wederom een brief naar de 'Commissaris van politie' te Zoetermeer. Ook op die brief ontvingen verzoekers geen reactie.

3.1. Verzoekers zijn daarnaast van mening dat de politie Zoetermeer onvoldoende optreedt naar aanleiding van hun meldingen dat buurman X zijn camper op het trottoir parkeert. In dit verband zijn zij voorts van mening dat de politie met twee maten meet; toen verzoekers op 2 februari 2003 en 27 maart 2004 hun auto eveneens op het trottoir parkeerden, werden zij bekeurd door de politie, terwijl de (camper van de) buurman ongemoeid werd gelaten.

3.2. Verzoekers hadden eveneens met buurman X een conflict met betrekking tot het parkeren van een camper op het trottoir. De buurman zette met enige regelmaat zijn camper op het trottoir, om deze te kunnen repareren of om deze te kunnen inladen. Verzoekers hebben hiervan verschillende keren melding gemaakt bij de politie. Verzoekers tekenden aan, dat de politie hun hierop - onder meer op 1 februari 2003 - had meegedeeld dat voor dit doel (inladen en repareren) parkeren op het trottoir van de camper werd gedoogd, hoewel het wel tegen de wet was.

In reactie op de vraag van verzoekers, of zij dan eveneens hun auto op het trottoir mochten parkeren, had de politie aangegeven dat dat niet het geval was.

3.3. Op 1 februari 2003 had verzoeker zijn auto vóór de camper, op het trottoir, geparkeerd. Hij wilde hiermee aandacht vragen voor het probleem in de wijk, en om aan te geven dat deze situatie zou kunnen escaleren. Verzoekster was vervolgens naar het politiebureau gegaan om de ernst van deze situatie aan te geven. Op het politiebureau werd aangeraden om de auto weg te halen.

Aan verzoekers werd toegezegd dat de wijkagent binnen een paar dagen contact met ze zou opnemen, hetgeen niet gebeurde.

In een brief van 2 februari 2003 vroegen verzoekers aandacht voor deze problematiek in een brief aan de 'Commissaris van politie' te Zoetermeer.

3.4. Op 2 februari 2003 parkeerde verzoeker zijn auto weer op het trottoir, en heeft de politie Zoetermeer hiervoor een bekeuring uitgeschreven.

De camper van de buurman werd ongemoeid gelaten. Toen verzoekers zich een paar dagen later op het politiebureau vervoegden om over de parkeerproblemen te spreken, werd de bekeuring verscheurd.

3.5. Verzoekers stuurden hierover op 22 februari 2003 een brief naar de politieambtenaar die verantwoordelijk was voor het uitschrijven (en het verscheuren) van de bekeuring.

3.6. Op 1 maart 2003 beantwoordde deze politieambtenaar hun brief. Zij gaf aan dat zij de bekeuring niet had verscheurd in een opwelling (zoals verzoekers in hun brief van 22 februari 2003 hadden gesuggereerd), maar omdat zij niet tot een oplossing kon komen en de zaak aan de wijkagent wilde overlaten.

3.7. Nadat de camper op 5 en 6 april 2003 wederom op het trottoir was geparkeerd, zochten verzoekers contact met de politie om hierover te praten. In een gesprek met (een nieuwe) wijkagent Bo. hadden verzoekers hun ongenoegen op tafel gelegd, maar zij waren van mening dat de heer Bo. onvoldoende oor voor hen had en slechts oplossingen aandroeg die gunstig waren voor buurman X.

3.8. Ook op 27 maart 2004 stond de camper weer op het trottoir geparkeerd en maakten verzoekers hiervan melding bij de politie. Een politieambtenaar kwam ter plaatse, maar trad niet bestraffend op. In reactie hierop zette verzoeker zijn auto op het trottoir. Hij meldde dat op het bureau aan de politie en legde ook uit waarom hij aldus had gehandeld. Op dat moment vond telefonisch overleg plaats tussen de eigenaar van de camper en de politie, die aan verzoeker mededeelde dat de eigenaar van de camper bij de wijkagent toestemming had verzocht (en gekregen) om de camper op het trottoir te plaatsen en deze te wassen en te laden.

Bij thuiskomst had verzoeker een bekeuring aangetroffen op zijn auto. Overigens was deze bekeuring later geseponneerd door de politie.

Op het politiebureau was hem toegezegd dat een wijkagent binnen enkele dagen contact met hem zou opnemen, maar dit was niet gebeurd.

4.1. Verzoekers achten tevens de houding van de politie Zoetermeer in deze kwestie niet correct. Verzoekers tekenen in dit verband aan dat de politie verschillende keren toe-zeggingen om contact met verzoekers over de problematiek op te nemen niet is nagekomen. Daarnaast heeft de politie in maart 2004 de gemaakte afspraken omtrent het parkeren van de camper doorkruist, zonder daarover verzoekers te informeren.

Zij doelden hiermee op het incident van 27 maart 2004 (zie hiervoor, onder 3.8.), en waren van mening dat de wijkagent geen toestemming had mogen verlenen aan de buurman om zijn camper op het trottoir te plaatsen, zonder hierover te communiceren met verzoekers.

4.2. Wat de niet-nagekomen toezeggingen betreft, refereerden verzoekers aan de toezegging van 27 maart 2004, dat een wijkagent binnen enkele dagen contact zou opnemen, terwijl dit niet was gebeurd. Ook eerder, na de gebeurtenissen op 1 en 2 februari 2003 (zie hiervoor, onder 3.3.) zou de wijkagent contact met ze opnemen. Ook toen was dit niet gebeurd.

5.1. Tot slot klagen verzoekers erover dat de politie Haaglanden een aantal brieven die zij in de periode 22 juni 2002 - 1 april 2004 over deze zaak hebben geschreven, niet of onvoldoende heeft beantwoord.

5.2. Zij noemden in hun verzoekschrift expliciet de volgende brieven waarop zij geen antwoord hadden ontvangen:

- een brief van 22 juni 2002 aan de 'Commissaris van politie' (de heer Ve.), waarin om een reactie werd verzocht;
- een brief van 26 juni 2002 aan de wijkagent, de heer T.;
- een brief van 18 december 2002 aan de 'Commissaris van politie';
- een brief van 2 februari 2003 aan de 'Commissaris van politie', waarin om een reactie werd verzocht;
- een brief van 11 februari 2003 aan de 'Commissaris van politie';
- een brief van 5 april 2003 aan de politie van Zoetermeer, waarin om een reactie werd gevraagd;
- een (per aangetekende post verzonden) brief van 20 april 2003 aan de 'Commissaris van politie', waarin verzoekers expliciet verzochten om binnen 14 dagen een reactie te geven'.

Zij voegden afschriften van deze brieven bij.

5.3. Op 9 juni 2003 wendden verzoekers zich met hun klachten tot de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden. Deze brief werd doorgezonden naar de politie Zoetermeer, waarna verzoekers op 17 september 2003 de volgende reactie ontvingen van de Commissaris van politie te Zoetermeer, de heer Ve.:

"...Naar aanleiding van de door u ingediende klacht ter zake vermeend onjuist politieoptreden, bericht ik u als volgt.

Procedureel en inhoudelijk

Uit uw klacht, d.d. 9 juni 2003, gericht aan de korpsbeheerder van politie Haaglanden maak ik op dat u klaagt over het optreden van politieambtenaren van het bureau Wegstapelplein 1 te Zoetermeer. Dit naar aanleiding van het feit dat u teleurgesteld bent over de houding van politieambtenaren. U leeft al enige tijd in onmin met uw burens en dit zou al enkele malen zijn geëscaleerd. U voelt zich niet serieus genomen door de politie en u heeft dit kenbaar gemaakt middels een aantal brieven. U zou echter nimmer antwoord hebben gekregen op uw brieven. Op maandag 8 september 2003 heeft de inspecteur van politie, de heer V., een gesprek met u beiden gehad, teneinde u in de gelegenheid te stellen de klacht nader toe te lichten en kennis te nemen van het vervolgonderzoek. Tijdens dit gesprek heeft hij samen met u vastgesteld dat uw klacht zich richt op de onderstaande punten:

1. Niet reageren. (Op brieven heeft u nooit antwoord gekregen of een reactie gehoord.) en
2. Wijze van optreden. (De wijkagent zou uw probleem niet serieus genomen hebben.)

Feiten

Op grond van de rapportage van de onderzoeker de heer V., leid ik af dat het onderstaande zich heeft voorgedaan.

Sinds lange tijd heeft u problemen met een buurtbewoner en dit is reeds een aantal malen geëscaleerd. Op de P.-straat is onder de woningen een openbare parkeergarage gesitueerd waarin zich tevens een aantal privéparkeerplaatsen bevindt. Eén van deze buurtbewoners beweert dat een openbare parkeerplaats zijn privéparkeerplaats is en ontzegt u de toegang tot deze plaats. Diezelfde bewoner is in het bezit van een camper en in verband met werkzaamheden aan deze camper parkeerde hij deze op plaatsen waar dit niet mocht.

Uit het bedrijfsprocessensysteem Genesys blijkt dat er een vijftal documenten zijn opgesteld.

Al deze mutaties hebben betrekking op de bemiddeling inzake het parkeren van uw auto op een plaats waarop uw burens menen recht te hebben; de beschadigingen aan uw auto

en het parkeren van een camper door diezelfde burens.

Verder is uit de administratie gebleken dat er een viertal door u geschreven brieven zijn binnengekomen bij de politie. Uit de begeleidingsformulieren welke bij de binnenkomende post worden gevoegd is mij het volgende gebleken:

1. Uw brief van 30-12-2002 was toentertijd in behandeling gegeven aan de politieambtenaar T. Door hem werd toen zowel met u als met uw burens een bemiddelend gesprek gevoerd;
2. Uw brief van 25-02-2003 inhoudende een klacht inzake het fout parkeren werd middels een brief van de politieambtenaar Be. aan u beantwoord;
3. Op 09-04-2003 heeft u een brief geschreven inhoudende een klacht over het foutparkeren, terwijl u diezelfde morgen al een gesprek heeft gehad met de wijkagent, de heer Bo. N.a.v. uw brief heeft hij nogmaals bemiddelend opgetreden;
4. In uw brief van 16-05-2003 inhoudende wederom een klacht over onder meer het foutparkeren van een camper en waarin de politie verweten wordt dat zij geen actie ondernemen. Deze brief was ter verdere afdoening in handen gegeven van de inspecteur van politie, de heer Br. en waarop u nog geen reactie had ontvangen.

Door de heer V. zijn gesprekken gevoerd met de twee wijkagenten die beiden bemoeienissen hebben gehad met de genoemde problematiek. Van deze gesprekken zijn verslagen opgemaakt en bovendien heeft de heer V. ter plaatse een onderzoek ingesteld. Uit deze gesprekken is gebleken dat de wijkagent de heer T. naar aanleiding van uw klacht een onderzoek heeft ingesteld bij het Kadaster en de gemeente. Hem bleek toen dat de bedoelde parkeerplaatsen openbaar waren en heeft vervolgens de bedoelde bewoner aangesproken. Omdat u een aantal suggesties had gedaan m.b.t. verandering van borden en het plaatsen van een paaltje, teneinde het foutief parkeren tegen te gaan, heeft hij u geadviseerd contact op te nemen met de gemeente.

Verder is gebleken dat u een aantal keren een gesprek heeft gehad met de wijkagent de heer Bo. Ook door hem werd bemiddelend opgetreden en heeft hij de bedoelde bewoners aangesproken.

Overweging en oordeel

Op grond van het bovenstaande kom ik tot het volgende oordeel.

De heer V. heeft, zoals hierboven aangegeven, alle betrokken politieambtenaren gehoord. Op woensdag 10 september 2003 heeft de heer V. u een samenvatting van zijn bevindingen via de E-mail doen toekomen en bent u in de gelegenheid gesteld om te reageren.

U hebt echter op zijn uitnodiging niet gereageerd.

Dat de politie niet of nauwelijks heeft gereageerd op uw brieven en meldingen is niet kunnen blijken. Uit het bedrijfsprocessensysteem Genesys blijkt dat de politie wel degelijk meerdere malen heeft gereageerd op meldingen m.b.t. de parkeerproblemen. Op de door u geschreven brieven is actie ondernomen door de twee wijkagenten. Uit de gesprekken met deze politieambtenaren is gebleken dat zij de nodige aandacht hebben geschonken.

Dat de wijkagenten uw probleem niet serieus genomen zouden hebben is niet kunnen blijken.

Gezien het bovenstaande acht ik uw klacht ongegrond.

Met betrekking tot verandering en/of plaatsen van verkeersborden adviseer ik u contact op te nemen met de gemeente Zoetermeer..."

5.4. In een brief aan de heer V., met wie zij op 8 september 2003 een gesprek hadden gevoerd in het kader van de behandeling van hun klacht, zetten verzoekers op 25 september 2003 nogmaals de hele geschiedenis op een rij.

Zij tekenden in deze brief aan, dat de politie niet adequaat was opgetreden in het conflict tussen verzoekers en hun buurman, en dat de politieambtenaren in het kader van het onderzoek naar verzoekers' klacht de heer V. niet alle informatie hadden verstrekt.

Zij noemden de brieven waarop zij geen antwoord hadden gekregen, en tekenden aan, dat zij bijvoorbeeld niet op de hoogte waren gesteld van het onderzoek van wijkagent T. bij het kadaster.

Ook refereerden zij aan dat de toezegging dat de wijkagent, de heer Bo., zou langskomen naar aanleiding van de gebeurtenissen in het eerste weekend van februari 2003, niet was nagekomen, terwijl zij ook op de daarop gezonden brief van 11 februari 2003 geen reactie hadden ontvangen.

Verzoekers deden de heer V. het verzoek om hun klachten nogmaals in behandeling te nemen.

5.5. Een kopie van hun brief van 25 september 2003 aan de heer V. zonden verzoekers op 27 september 2003 aan de heer Ve., commissaris van politie, waarbij zij in een begeleidend schrijven aantekenden dat zij het niet eens waren met diens afhandelingsbrief van 17 september 2003.

5.6. Op 30 oktober 2003 ontvingen verzoekers een reactie van de burgemeester van Zoetermeer, waarin hun klacht ongegrond werd verklaard.

Deze reactie luidde als volgt:

"...Naar aanleiding van de door u ingediende klacht terzake vermeend onjuist politieoptreden en de informele afdoening daarvan, heb ik een onderzoek doen instellen.

Uit uw brief van 9 juni 2003, maak ik op dat u klaagt over het optreden van politieambtenaren van politie Haaglanden, bureau Zoetermeer. U leeft al enige tijd in onmin met uw burens en dit zou al enkele malen zijn geëscaleerd. U voelt zich niet serieus genomen door de politie en u heeft dit kenbaar gemaakt middels een aantal brieven. Op deze brieven zou nimmer antwoord gegeven zijn.

Deze door u ingediende klacht is onderzocht door de inspecteur van politie, de heer V. Samen met hem heeft u toen vastgesteld dat uw klacht zich richt op de onderstaande punten:

1. Niet reageren. (op brieven heeft u nooit antwoord gekregen of een reactie gehoord) en
2. Wijze van optreden. (de wijkagent zou uw probleem niet serieus genomen hebben)

Het oordeel in deze klacht was dat beide klachtelementen ongegrond waren verklaard en dit is aan u kenbaar gemaakt middels een schrijven van de commissaris van politie, de heer Ve., d.d. 17 september 2003.

U bent het echter met deze afdoening niet eens en in uw brief van 25 september 2003 blijft u de mening toegedaan dat de noodzakelijke hulp en de informatieverstrekking van de politie onvoldoende is geweest en verzoekt u de klacht nogmaals in behandeling te nemen. Verder maakt u in een afzonderlijk schrijven, d.d. 27 september 2003 en gericht aan de commissaris van politie kenbaar dat het u bevreemdt dat uw klacht door hem is beoordeeld terwijl deze ook tegen hem was gericht.

Feiten.

Op grond van de rapportage van de onderzoeker de heer V., leid ik af dat het onderstaande zich heeft voorgedaan.

Sinds lange tijd heeft u problemen met een buurtbewoner en dit is reeds een aantal malen geëscaleerd. Op de P.-straat is onder de woningen een openbare parkeergarage gesitueerd waarin zich tevens een aantal privé-parkeerplaatsen bevindt. Eén van deze buurtbewoners beweert dat een openbare parkeerplaats zijn privé-parkeerplaats is en ontzegt u de toegang tot deze plaats. Diezelfde bewoner is in het bezit van een camper en in verband met werkzaamheden aan deze camper parkeerde hij deze op plaatsen waar dit niet mocht. Uit het bedrijfsprocessensysteem Genesys blijkt dat er een vijftal documenten zijn opgemaakt. Al deze mutaties hebben betrekking op de bemiddeling inzake het parkeren van uw auto op een plaats waarop uw burens menen recht te hebben; de beschadigingen aan uw auto en het parkeren van een camper door diezelfde burens.

Verder is uit de administratie gebleken dat er een viertal door u geschreven brieven zijn binnengekomen bij de politie.

Uit de begeleidingsformulieren welke bij de binnenkomende post worden gevoegd is mij het volgende gebleken:

1. Uw brief van 30 december 2002 is toentertijd in behandeling gegeven aan de politieambtenaar T. Door hem is toen zowel met u als met uw burens een bemiddelend gesprek gevoerd;
2. Op uw brief van 25 februari 2003 inhoudende een klacht inzake het fout parkeren is middels een brief van de politieambtenaar mevrouw Be. aan u geantwoord;
3. Op 9 april 2003 heeft u een brief geschreven inhoudende een klacht over het foutparkeren, terwijl u diezelfde morgen al een gesprek heeft gehad met de wijkagent, de heer Bo. Naar aanleiding van uw brief heeft hij nogmaals bemiddelend opgetreden;
4. In uw brief van 16 mei 2003 heeft u wederom een klacht over onder meer het foutparkeren van een camper en verder verwijt u de politie dat zij geen actie onderneemt. Deze brief is ter verdere afdoening in handen gegeven van de inspecteur van politie, de heer Br. en daarop had u nog geen reactie ontvangen.
5. Uw brief van 12 juni 2003, welke als klacht is ingeboekt en de aanleiding is van dit onderzoek.

Door de heer V. zijn gesprekken gevoerd met de twee wijkagenten die beiden bemoeienissen hebben gehad met de genoemde problematiek. Van deze gesprekken zijn verslagen opgemaakt en bovendien heeft de heer V. ter plaatse een onderzoek ingesteld. Uit deze gesprekken is gebleken dat de wijkagent de heer T. naar aanleiding van uw klacht een onderzoek heeft ingesteld bij het Kadaster en de gemeente. Hem is toen gebleken dat de bedoelde parkeerplaatsen openbaar waren en hij heeft vervolgens de bedoelde bewoner aangesproken. Omdat u een aantal suggesties had gedaan met betrekking tot verandering van borden en het plaatsen van een paaltje, teneinde het foutief parkeren tegen te gaan, heeft hij u geadviseerd contact op te nemen met de gemeente.

Verder is gebleken dat u een aantal keren een gesprek heeft gehad met de wijkagent de heer Bo. Ook door hem werd bemiddelend opgetreden en hij heeft de bedoelde bewoners aangesproken.

Naar aanleiding van uw bezwaarschrift heeft de heer V. nogmaals gesprekken gevoerd met de beide wijkagenten en heeft hij hen geconfronteerd met uw reactie. Beide politieambtenaren blijven bij hetgeen zij eerder hebben verklaard en zijn nog steeds van mening dat zij u terzake dienende geadviseerd hebben.

Overweging en oordeel

Op grond van het bovenstaande kom ik tot het volgende oordeel.

Dat de politie niet of nauwelijks heeft gereageerd op uw brieven en meldingen is niet kunnen blijken. In uw bezwaar geeft u aan dat u in totaal 7 brieven heeft geschreven en waarvan de meeste waren gericht aan de commissaris van politie. Van deze brieven zijn er echter maar 5 geregistreerd bij de administratie van de politie en op deze brieven is actie ondernomen door de twee wijkagenten. Dat de wijkagenten uw probleem niet serieus genomen zouden hebben is niet kunnen blijken. Uit de gesprekken met deze politieambtenaren is gebleken dat zij de nodige aandacht aan uw probleem hebben geschonken. Beiden zijn echter terecht van mening dat uw probleem een civiel geschil met uw burens betreft en daarover hebben zij u meerdere malen te kennen gegeven dat de politie daarin niets voor u kan betekenen.

Alhoewel enkele brieven waren gericht aan de commissaris van politie, zult u begrijpen dat niet alle brieven die aan hem gericht zijn, daadwerkelijk door hem beantwoord worden. Omdat de meeste brieven bij binnenkomst bij de administratie van de politie Zoetermeer gerelateerd werden aan een "wijkprobleem" zijn uw brieven ter verdere afdoening gegeven aan de betrokken wijkagenten en om die reden werd uw klacht in eerste instantie beantwoord door de commissaris van politie, de heer V..."

Verzoekers tekenden in hun klachtbrief aan de Nationale ombudsman aan, dat de burgemeester voor de beantwoording van zijn klacht de gegevens van de heer V. en van de heer Ve. had gebruikt.

5.7. Op 10 december 2003 zonden verzoekers een korte reactie naar de burgemeester van Zoetermeer, waarin zij lieten weten teleurgesteld te zijn over de gang van zaken.

De ontvangst van deze brief - met de mededeling dat deze ter kennisneming zou worden doorgezonden naar de heer Ve. - werd schriftelijk bevestigd door de burgemeester van Zoetermeer.

C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

1.1. In een eerste reactie van 15 oktober 2004 op deze klacht liet de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden weten dat de verschillende klachtelementen in de interne klachtprocedure bij de politie reeds uitputtend waren behandeld. Ter zake werd naar de eerder opgemaakte rapportages en naar de eerder ingenomen standpunten van de heer Ve. van 17 september 2003 (zie hiervoor onder B.5.3.) en van de burgemeester van Zoetermeer van 30 oktober 2003 (zie hiervoor onder B.5.6.) verwezen.

De klacht van verzoekers werd ongegrond verklaard.

1.2. De korpsbeheerder voegde een aantal bijlagen bij zijn brief, waaronder een mutatie waarin verslag werd gedaan van het incident in het weekend van 1 februari 2003, toen de buurman de camper op het trottoir plaatste, en verzoekers dit voorbeeld volgden. Uit de mutatie komt naar voren dat de buurman op het trottoir bezig was met werkzaamheden aan zijn camper, en de camper zodanig had geparkeerd dat voor bijvoorbeeld invalidenvoertuigen voldoende ruimte was om te passeren. Verzoekers hadden hun auto zodanig neergezet dat de camper niet meer van de stoep af kon, en hadden vervolgens de politie gebeld, die ter plaatse was gekomen, en met betrokkenen had gesproken. Een dergelijke situatie had zich ook een dag later voorgedaan.

In de mutatie staat vermeld dat er bij beide incidenten was toegezegd dat de wijkagent nog in diezelfde week contact met verzoekers zou opnemen.

2. Desgevraagd gaf de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden in een brief van 8 november 2004 nog een nadere reactie op deze klacht. Hij verwees ter zake naar een in afschrift bij zijn brief gevoegde reactie van de heer Ve., commissaris van politie, te Zoetermeer, van 2 november 2004.

Hierin is het volgende gesteld:

"...In de brief van 6 oktober 2004 van de waarnemend bureauchef van bureau Zoetermeer Aa. is op de klachtelementen ingegaan.

Desondanks schijnen er enkele onduidelijkheden te zijn, die ik middels dit schrijven hoop weg te nemen.

Volgens de Nationale Ombudsman zou er geen antwoord zijn gegeven op het volgende klachtonderdeel:

"In dit verband zijn zij voorts van mening dat de politie met 2 maten meet; toen verzoekers op 2 februari 2003 en 27 maart 2004 hun auto eveneens op het trottoir parkeerden, werden zij bekeurd door de politie, terwijl de camper van de buurman ongemoeid werd gelaten".

Met betrekking tot de bekeuring op 2 februari 2003 kan ik u verklaren, dat klager bekeurd werd, omdat hij in bijzijn van de politie zijn auto opzettelijk op het trottoir in een bocht van de weg parkeerde, waardoor invalidenwagens en kindervagens er niet door konden.

Deze bekeuring werd later op het politiebureau door dezelfde verbalisant geseponeerd, nadat er een verhelderend gesprek was geweest tussen de verbalisant en mevrouw H.

Overigens is dit reeds in eerste aanleg behandeld.

Ik verwijs dan ook naar de stukken die de Nationale Ombudsman in zijn dossier heeft.

Naar aanleiding van de bekeuring van 27 maart 2004 werd op 1 april 2004 een schriftelijke klacht ingediend. In opdracht van de bureauchef is er door de wijkagent D. op 24 april 2004 een gesprek geweest tussen beide partijen, waarin duidelijke afspraken werden gemaakt. De wijkagent benadrukte in dat gesprek nogmaals, dat er door de wijkagent of de politie nooit toestemming is gegeven aan de eigenaar van de camper om zijn camper op het trottoir te parkeren.

Integendeel, de wijkagent *adviseerde* de eigenaar van de camper deze elders te parkeren en aan klager werd meegedeeld, dat hij bij problemen hierover te allen tijde contact kon opnemen met de politie of de wijkagent.

De klagers verklaarden in dat gesprek tevreden te zijn over de afhandeling van deze klacht, maar dat zij nog steeds niet tevreden waren over de afhandeling van de **eerder ingediende klacht**.

Zie hiervoor het bijgevoegde mutatieformulier, (...).

Ik acht dit klachtonderdeel niet gegrond.

Met betrekking tot het klachtonderdeel: "*Daarnaast heeft de politie in maart 2004 de gemaakte afspraken omtrent het parkeren van de camper doorkruist, zonder daarover verzoekers te informeren*", kan ik u het volgende verklaren.

De gemaakte afspraken met betrekking tot het parkeren van de camper zijn nimmer gewijzigd. De camper mocht en mag niet op een trottoir geparkeerd worden. De eigenaar is zoals eerder vermeld geadviseerd om de camper elders te parkeren. Bij eventuele problemen konden klagers contact opnemen met de politie en voorzover ik kan nagaan, zijn er na het gesprek op 24 april 2004 geen klachten geweest over het parkeren van de camper..."

D. Standpunt beTROKKEN AMBTENAREN van het regionale politiekorps Haaglanden

1. In het kader van het onderzoek werd drie betrokken ambtenaren, de heer Bo., de heer T., en de heer Ve., de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

De heer Ve. maakte van deze gelegenheid geen gebruik

2. De heer Bo. liet in een brief van 7 oktober 2004 het volgende weten:

"...Naar aanleiding van uw schrijven d.d. 3 september 2004, waarin u de vraag stelt omtrent de afhandeling van een klacht omschreven in uw schrijven door A. en H., bericht ik u het volgende. Op 9 april 2003 omstreeks 10:00 uur, is voor mij het eerste contact geweest met mevr. H., die toen huilend aan het bureau verscheen en vertelde dat haar man zich ontzettend druk maakte over een foutief geparkeerde camper. Haar man, A., was

toen in de auto blijven zitten omdat deze, volgens H., niet naar binnen durfde komen in een politiebureau ivm een trauma die hij had opgelopen in zijn geboorte land. Ingevolge haar klacht heb ik die middag actie ondernomen en heb de eigenaar van de camper aangesproken. Deze uitleg gegeven omtrent het gebruik van de openbare weg en de daarbij behorende regels. Tevens uitleg gegeven omtrent het gebruik van de onder de woningen aanwezige parkeerplaatsen. Dit met beide betrokken partijen besproken waarbij beide aangaven erg tevreden te zijn met de uitleg omtrent het probleem. Door mij is bij de gemeente een verzoek ingediend ivm het verplaatsen van een verkeersbod, teneinde ruimte te creëren ivm het schoonmaken en ontruimen van de camper. Hier waren beide partijen het mee eens. Tevens is door mij hen medegedeeld dat de onenigheid die men had een civiele aangelegenheid was. Verdere verzoeken omtrent het fysiek wijzigen van de infrastructuur ter plaatse zijn bij mij niet gedaan. De geuite tevredenheid werd door een schriftelijke klacht van H. teniet gedaan waarbij werd aangegeven dat de politie niets had gedaan aan hun klacht. Deze klacht is door de klachteninspecteur V. schriftelijk beantwoord en ongegrond verklaard.

Het probleem is intern door mij bureaubreed weggezet met het verzoek toe te zien op het parkeren op het trottoir aan de P.-straat. Ingevolge dit verzoek zijn er wel degelijk beschikkingen uitgereikt aan betrokkenen die op het trottoir parkeerden. Hierbij is ook een beschikking uitgereikt aan klager omdat deze zijn voertuig achter de camper had geparkeerd teneinde hem het weggrijden te beletten. Deze beschikking is in overleg met de verantwoordelijke verbalisant, ingevolge het gelijkheidsbeginsel van de Wet Mulder, ingetrokken. Beschikkingen kunnen alleen uitgereikt worden bij eigen constatering en niet door aangeven van derden. Naar aanleiding van de klachten is meerdere malen door de politie contact opgenomen met klager en het probleem opnieuw besproken. Hierbij is klager ook duidelijk aangegeven dat een camper ingevolge de Algemene Plaatselijke Verordening 3 dagen op de openbare weg in een parkeervak geparkeerd mag worden. Tevens is dit probleem door de gemeente Zoetermeer in behandeling genomen en is klager hiervan schriftelijk in kennis gesteld. Een afschrift van deze brief is gevoegd als bijlage bij dit schrijven. Door klager is meerdere malen aangifte gedaan van vernieling tegen anonieme daders. Deze zijn na beoordeling niet verder in behandeling kunnen nemen bij gebrek aan opsporingsgronden. Van enige briefwisseling vanaf de aangeven datum 22 juni 2002 tot 1 april 2004 is mij niets bekend. Voor verdere informatie omtrent de afhandeling van de ingezonden klachten, verwijs ik naar de verzonden correspondentie met klager..."

3. De heer T. liet in een brief van 11 oktober 2004 het volgende weten:

"...Naar aanleiding van de klacht aan U gericht en ingediend door dhr. A. en mevr. H. uit Zoetermeer, deel ik U het volgende mede. Ik ben als wijkagent werkzaam geweest in de wijk Segwaert te Zoetermeer van oktober 2001 tot 1 januari 2003. Ik kan mij herinneren dat betrokkenen contact met mij hadden gezocht in verband met een parkeerprobleem.

Ik heb toen met betrokkenen een afspraak gemaakt en ben bij hen thuis geweest om over dit probleem te praten. Het probleem was dat zij regelmatig schade aan hun auto hadden als betrokkenen hun auto op een bepaalde parkeerplek onder de woningen hadden geparkeerd. Zij hadden het vermoeden dat een buurman dit zou doen daar hij hen verteld had dat de bewuste plek een privé parkeerplek was. Ik heb betrokkenen medegedeeld dat ik de parkeerproblematiek onder de woningen uit zou zoeken en hen dan in kennis zal stellen van mijn bevindingen. Ik heb hierna inlichtingen ingewonnen bij het kadaster van Zoetermeer en tevens bij de gemeente Zoetermeer. Het bleek dat een aantal plekken onder de woning van betrokkenen privé-plekken waren en dat andere parkeerplaatsen aan de andere kant onder de andere woningen deels privé en deels openbare parkeerplaatsen waren. Ik heb vervolgens betrokkenen van mijn bevindingen op de hoogte gebracht. Ook heb ik de burens waarover betrokkenen klaagden op de hoogte gebracht van mijn bevindingen en hen medegedeeld dat iedereen het recht heeft om zijn auto te parkeren op een openbare parkeerplaats.

Een tijd later kreeg ik telefoontjes van betrokkenen dat de burens, waarmee zij een conflict hadden, een camper op het trottoir hadden geparkeerd en tevens het verzoek om hier tegen op te treden. Ik heb toen een gesprek gehad met de burens en hen de regels van parkeren uitgelegd. Zij verklaarden mij toen dat zij alleen de camper daar even hadden geparkeerd om wat spullen uit te laden en tevens de camper schoon te maken. Ik heb dit wederom medegedeeld aan betrokkenen. Betrokkenen waren het hier niet mee eens en hadden van mij verwacht dat ik een bekeuring zou uitschrijven voor het parkeren op het trottoir. Ik heb hen toen de reden uitgelegd waarom ik dit niet deed. Betrokkenen begonnen toen wederom te klagen over hun eigen auto die niet geparkeerd mocht worden onder de woning van de burens. Ik heb hen toen verwezen naar de wegbeheerder te weten de gemeente Zoetermeer. Ook heb ik hen aangeraden om hun auto ergens anders te parkeren zodat men geen schade meer kreeg aan de auto. Hier waren betrokkenen het niet mee eens en zij waren van mening dat zij hun auto mochten parkeren waar zij dit wilden. Verder heb ik geen bemoeienissen meer gehad met betrokkenen daar ik per 1 januari 2003 naar een nieuwbouwwijk in Zoetermeer en mijn collega Bo. als wijkagent de wijk Segwaert overnam..."

E. Reactie verzoekerS

In reactie op de brieven van de korpsbeheerder en de twee betrokken ambtenaren lieten verzoekers in een brief van 15 december 2004 weten hun eerder ingenomen standpunten te handhaven.

Zij waren van mening dat de politie met name op het gebied van de communicatie tekort was geschoten.

Verzoekers hadden daardoor het gevoel gekregen dat zij - of hun problemen - niet serieus waren genomen.

Verzoekers achtten het verder ongeloofwaardig en onacceptabel dat een aantal van hun brieven was zoekgeraakt. Dit had volgens hen wel degelijk invloed gehad op het geheel, en op hun handelen, want omdat er geen antwoord was gekomen van de politie waren verzoekers genoodzaakt zelf weer in actie te komen. Ditzelfde gold voor afspraken of toezeggingen die niet waren nagekomen, als gevolg verzoekers weer het initiatief hadden moeten nemen.

Verzoekers concludeerden in hun brief dat de politie weliswaar wel iets had gedaan, maar waren, alles overziend, van mening dat de politie niet voldoende had gedaan en zeker niet altijd correct had opgetreden.

F. Reactie beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden liet op 6 januari 2005 weten geen nadere reactie op de brief van verzoekers te geven.

G. Reactie verzoekerS op het verslag van bevindingen

In reactie op het verslag van bevindingen lieten verzoekers weten dat zij hun eerder ingenomen standpunt handhaafden. Zij gingen nogmaals inhoudelijk in op stukken waarover zij al eerder hadden beschikt.

Zij herhaalden dat de politie met name op het gebied van de communicatie tekort was geschoten.

Achtergrond

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

Artikel 10, eerste lid

"1. Andere bestuurders dan die genoemd in de artikelen 5 tot en met 8 gebruiken de rijbaan. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad."

In de artikelen 5 tot en met 8 worden fietsers, bromfietzers, bestuurders van een gehandicapt voertuig en ruiters genoemd.